

Курочки-гниль не літають

Пора страждати. Я кажу тобі: пора страждати. Опуститись на самісіньке дно, забуритись у мулистий пісок головою і їсти його, вгризатися в нього ротом, повним води, без найменшого натяку на кисень, на чисте і свіже повітря, яке можна було би вдихнути, випірни ти зараз на поверхню. Але там буря. Там, на поверхні, завжди буря. Океанські хвилі підіймаються на радість серфінгістам та акулам, одні завжди десь поряд з іншими. Акулам, з їхньої затишної утробної глибини, серфінгісти здаються черепахами. Люди їм, акулам, ні до чого, а от черепахи – інша річ. Тож я повторю тобі ще раз: пора страждати. Слабкий організм не витримує ні алкоголю, ні наркотиків, звичайний недосип перетворюється на кілька косяків трави, а проста сигарета заворожує, як марочні одкровення. Нічого тобі робити там, на поверхні, де, не встигнеш вдихнути на повні груди, як у тебе вчепиться солоня вода й почне топити, а ти будеш боротися, борсатись. І заради чого? Спитай себе: заради чого? Заради ковтка повітря, гарантованого всім, всім людям, без винятку, за їхнім простим правом народження? Народився, значить, маєш право дихати, скільки влізе? Так ти думаєш попервах. Адже так? Я вгадала. Я завжди вгадую в різного роду вгадалки. Завжди. Фатум, доля, прокляття? Дивишся на людинку й раз – уже вгадав, що вона від тебе хоче. Зразу, з першого її задихання поряд з тобою, людиною на дні, нижче дна, вище дна, глибше, сильніше – давай ще, ще і ще! О, так. Просто так. Але, по факту, завжди так собі. Ти думаєш, дихати – гарантоване право всіма на світі конституціями, навіть неконституційними конституціями, навіть тираніями, де ні слуху ні духу ні про які конституції? Ага. Думай глибше, опускайся глибше. Якщо дихати так само важко, як жити, то єдине, що тобі лишається, – не дихати. Спори собі зябра тупим іржавим ножем, наклади на себе чи поклади на себе, загалом, забий, начхай, розітри, повільно спускаючись рівнями води, як пір'їнка на повітрі. Опустись сюди, до мене, на саме дно і забувай, роззнавай еволюцію. Всю – частинами, від ходячих, стоячих, тих, що купкуються групами, парами, до одного-єдиного неподільного, до воїна, до вимерлого, до незрівнянного – неандертальця. Будь воїном, занур голову в пісок на дні самого дна щонайбездоннішої з усіх маріїнських западин та парків. Будь тут, спори собі зябра, дихай на повні відкриті вени, починай вже врешті-решт страждати!

Мама рахує сигарети на ніч. Бо на ранок їх завжди на кілька марочних трипів менше. Як так? А буквально – нічого тут дивитися в порожнечу, візьмись за діло – трахни подружку, погладь kota, випрасуй сорочку коханному чоловікові. Та подумаєш, він витирає об тебе ноги. Але ж об когось треба? Ну, це головне, якщо не найголовніше право кожного, що гарантується.., та похрін чим, просто гарантується і все – без винятків, без апеляцій, судів, пересудів, підсудних і засуджених – гарантується стовідсоткове право на витирання об когось своїх власних, дорогоцінних, безцінних, так би мовити, ніг; коли, тим часом, об нього, цього самого «кожного», хтось інший свої безцінно-дорогоцінні ноги вже витер. То що, хіба ти відступишся від любові? Станеш грати в рівноправні стосунки, емансиповане хуй-пойми-шо, в карма-йогу чи в щось там іще? Головне, у що б ти там не грала, не грай у – «любов це взаємопідримка і взаємодоповнення, гармонійний спільний рух, тепле й цілюще партнерство, коли людям добре разом, і вони роблять одне одному так і сяк добре». Ти ж, правда, не станеш нести всю цю дурню з ліберально-даоським флером? Ти та розумничка, яка свідомо, що основа родинного щастя в покорі й цілковитій підлеглих, в обезкровленні й приниженні. А тепер давай ще раз: то хіба ти не випрасуєш йому сорочку й не дозволиш іще пару разочків принизити себе, проігнорувати всі твої на світі можливі потреби зумисно, задля хирого такого, простатитного задоволення? Ти будеш шоколадку чи морозиво? Морозиво. Тоді на тобі шоколадку. Навчись вже, мати його, давати правильні відповіді на поставленні запитання. Хочеш морозиво? Вимагай шоколадку!

Та краще, все ж таки, пірнай сюди поглибше й починай страждати. Гний! Гний до останньої своєї кістки. Що там сьогодні в меню?! Курочка-гриль? Ні! Курочка-гниль! Згний вже доценту в своєму домі під своєю ковдрою за переглядом не своїх американських серіалів, бюджети яких тобі не світять, і взагалі не світять нікому на цьому дні, де нам долею волі чи волею долі випало народитися, вирости, зірті, розчаруватись, опуститись та опустити руки, законсервуватися, задерев'яніти, зітліти й згнити, попередньо випустивши слабку цівку сперми на благодатний ґрунт тисячолітніх страждань. Усміхатися взагалі не смій. Тобі, по-перше, не личить. А по-друге.., за такого розкладу й не важливо, що там “по-друге”.

Й от, на весь всесвіт лишаюся тільки я, я сам. І, нарешті, встановлюється сталий порядок речей. І, нарешті, можна не бігати, не кричати на кожному

кроці, що ти сьогодні зробив, що їв, чим підтирався – самомаркетинг, як і самопіар, руйнують уцент. І, кажучи таке, не треба бути безгрішним та ходити вулицями в пошуках справедливої розплати, щоб нарешті закаменувати тих грішних, що сміють каменувати інших. Треба, всього-на-всього, тим каменем, що кожен його тримає в руках, а хто і за пазухою, просто розбити собі голову. Так-так, ти правильно почув – роз-би-ти со-бі го-ло-ву – кажу по складах, але не певна, що правильно розумію значення цих слів. Взагалі, всіх слів. Тому, можливо, я елементарний олігофрен чи аутист, і вже з десять хвилин, як у мене з рота слина тече, а я тішуся, що все це сказала, все озвучила й дуже, між іншим, собою пишаюся. Як справжня курочка-гніль.

До ранку ще довго, а сигарети пораховані, замарковані й пройшли митницю, як і фейсконтроль. Два – нехороше число, навіть коли крадених сигарет, два – як гвоздик на похоронах, а три – богохульство. Чотири – як два по два гвоздик на похоронах, а п'ять – і взагалі в жодні ворота не лізе, і богохульство, і гвоздики на похоронах. Значить, просто треба конфіскувати всю пачку. Де лежали сигарети? Я була весь час тут, нікуди не відлучалася, всю ніч, як останні, так і перші 28 років свого життя я тут – на дні. Зупинися вже нарешті, припини приміряти сукні на вручення премій, досить напиватися цими дорогими, не про твою честь зробленими, винами з унікального на весь світ сорту винограду, що росте на якійсь горі, не пам'ятаю якій – не то Синай, не то Сіон. Але якщо гора, то має бути обов'язково Джомолунгма, Кіліманджаро чи Еверест, щоправда, не певна, чи це не одне й те саме.

Йди вже страждати. Сядь і тупись в одну точку, так страждання набуде хоч якогось змісту, тривання й зафіксується в часі та просторі. А то ти носишся, бігаєш, п'єш зустрічі й ведеш каву, плануєш проекти й проектуєш плани. Що тобі з того всього? Відмучся вже спокійно. Заринь у пісок по шию, по груди, по пупа, по стегна, по ноги, по крильця, по кури й полети, врешті-решт. Полети в красивому й недоброму, як і незлому, небі – холодному, синьому, в хмарах і без, із сонцем і ні, в зорях і в постолах, лети там. Політай. Після того, як випадеш зі свого дна, як дитина з матки. Рвучи пуповину, прощаючись зі своїм стражданням, з усіма свободами й несвободами, з матрицями, підгузками, любовами, ядерними реакторами, глюонами, бозонами, світлодіодними лампами, прощаючись з океаном, який завжди

піднімає хвилі на радість акулам і серфінгістам в міру їхньої зацікавленості. Й коли ти налітаєшся, то втомишся і сядеш на воду, де хвилі притоплять тебе, і щойно сінь проїсть твій природний жир між пір'ям, і ти не зможеш більше злетіти, потопай, не зволікаючи, кидайся на дно. І терміново починай страждати.